

РЕШЕНИЕ

№ 2027

гр. София, 05.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 34 СЪСТАВ, в публично заседание на осми декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател:

при участието на секретаря

като разгледа докладваното от Гражданско дело № 20231110111060 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявени от срещу Е. К. Й. и Л. И. Й. положителни установителни искиове с правна квалификация чл. 422, ал. 1, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, с които се претендира признаване спрямо ищеца, че ответниците дължат разделно (Е. К. Й. - 1/6 и Л. И. Й. - 4/6) следните суми: -

1. За Е. К. Й.:

- сумата от **1 116.49 лева**, представляваща главница за ползвана топлоенергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за периода от 20.12.2022 г. до изплащане на вземането;
- сумата от **195.97 лева**, представляваща мораторна лихва за периода от 16.10.2020 г. до 05.12.2022 г.;
- сумата от **7.75 лева**, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.11.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за периода от 20.12.2022 г. до изплащане на вземането;
- сумата от **1.68 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.12.2019 г. до 05.12.2022 г.

2. За Л. И. Й.:

- сумата от **4 465.94 лева**, представляваща главница за ползвана топлоенергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за периода от 20.12.2022 г. до изплащане на вземането;
- сумата от **783.90 лева**, представляваща мораторна лихва за периода от 16.10.2020 г. до 05.12.2022 г.;
- сумата от **31 лева**, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.11.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за периода от 20.12.2022 г. до изплащане на вземането;
- сумата от **6.70 лева**, представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.12.2019 г. до 05.12.2022 г.

За горепосочените суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 05.01.2023 г. по ч. гр. д. № 69151/2022 г. по описа на СРС, 34 състав.

Ищецът обосновава правния си интерес от предявяване на установителните иски с проведено заповедно производство и издадена в полза на заповед за изпълнение по ч. гр. д. № 69151/22г. по описа на СРС, 34 състав.

Ищецът твърди, че ответниците, като собственици на топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр. са потребители на топлинна енергия за процесния имот, като не са изпълнили задължението си да заплатят стойността ѝ. В исковата молба се релевират съображения, че претендираната сума е дължима за ползвана топлоенергия от ответниците, които съобразно ОУ за продажба на топлинна енергия за битови нужди действащи към момента на взирания период, са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Претендират се разноси.

В указания законоустановен едномесечен срок по реда на чл. 131 ГПК е постъпил отговор от ответниците, с който оспорват исковете като неоснователни, доколкото твърдят че не са потребители на топлинна енергия и не са в облигационна връзка с ищеца, тъй като макар техният наследодател да е бил собственик на процесния имот, ищецът не бил доказал да са приели неговото наследство, макар формално да са били посочени за наследници. Не оспорват доставката, обема или размера на доставената топлинна енергия. При условията на евентуалност е направено възражение за погасяване на вземанията по давност.

Третото лице - помагач на страната на ищеца не изразява становище.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По подадено от ищеца заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК е образувано ч. гр. д. № № 69151/2022 г. по описа на СРС, 34 състав, по което на 05.01.2023 г. е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу ответниците за горепосочените суми, касаещи топлоснабден имот, находящ се на адрес: гр. Заповедта за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК е връчена надлежно на ответниците, които в срока по чл. 414, ал. 2 ГПК са подали възражение срещу издадената заповед, съответно в указания му с разпореждане № 14299 от 31.01.2023 г. срок ищецът е предявил настоящия иск за установяване на вземанията си спрямо ответниците в посочените размери, за които е издадена заповедта.

Предявени са за разглеждане иски по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК с правна квалификация чл. 422, ал. 1, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД - положителен установителен иск за вземания за плащане на стойност на доставена топлоенергия за битови нужди, за имот в сграда - етажна собственост, за обезщетение за забава на плащане на същото, за възнаграждение за услугата дялово разпределение на топлинна енергия за процесния период, както и за обезщетение за забава на плащането на същото, за които е издадена заповед за изпълнение по реда на глава XXXVII от ГПК.

С доклада по чл. 146 ГПК, приет при липса на възражения от страните, съдът е указал на ищеца, че негова е доказателствената тежест да установи възникнало облигационно отношение между страните и изпълнение на задълженията му по това правоотношение в обем, съответен на претендираната цена, както и изискуемост на вземането.

По иска по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86 ЗЗД в тежест на ищеца е да докаже възникването на главен дълг, изпадането на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава.

При установяване на горните обстоятелства, в доказателствената тежест на ответниците е възложено да установят, че са платили претендираните суми, както и да докажат всички възражения, от които черпят права.

В тежест на ищеца, при релевираното възражение за погасяване по давност на вземанията, е да докаже настъпването на факти и обстоятелства, водещи до спиране и/или

прекъсване течението на давностния срок по отношение на претендираните вземания.

Правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния Закон за енергетиката като договорно правоотношение, произтичащо от писмен договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) (чл. 150, ал. 1 ЗЕ). Писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване. Тази договорна природа на правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди остава непроменена при множеството изменения на относимите норми от ЗЕ (чл. 149, чл. 150, чл. 153, ал. 1 и пар. 1 ДР), които регламентират и страните по договора при публично известни общи условия. Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ страна (купувач) по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът на топлинна енергия за битови нужди.

Присъединяването на топлофицирани жилищни сгради с изградени инсталации към топлопреносната мрежа, както на заварените от ЗЕ, така и на новоизградените сгради, се извършва въз основа на писмен договор (чл. 138, ал. 1 ЗЕ и чл. 29 - чл. 36 Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването) със собствениците или титулярите на вещното право на ползване върху топлоснабдените имоти в сградите, които поради това са посочените от законодателя в чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди, дължащи цената на доставената топлинна енергия по сключения с топлопреносното предприятие договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия.

Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобренията от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия. Гореизложеното се отнася и за редакцията на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, действаща към процесния период. Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие.

С оглед на гореизложената нормативна уредба е видно, че възникването на облигационно отношение, съответно и качеството клиент на топлинна енергия, е обусловено единствено от това кой е титуляр на правото на собственост или вещно право на ползване върху съответния топлоснабден имот, явяващ се част от сграда - етажна собственост, т. е. облигационното отношение между топлопреносното предприятие и титуляра на това право възниква с придобиването на правото на собственост или вещно право на ползване и се прекратява със загубването на същите.

Съдът приема, че по делото е установено, че ищецът е енергийно предприятие, доставящо топлинна енергия. е дружество регистрирано по Търговския закон и вписано в Търговския регистър при Агенция по вписванията с предмет на дейност производство на топлинна енергия, пренос на топлинна енергия, производство на топлинна и електрическа енергия и други дейности обслужващи основните.

С доклада си по делото, обективиран в определение № 36441 от 13.10.2023 г., съдът е отделил за безспорно обстоятелството, че процесният имот е бил собственост на наследодателят на ответниците – Кирил Йотов, което обстоятелство се установява и от представеното по делото Удостоверение за наследници № 12/05.01.2007 г., издадено от Столична община - район „.....“ и списък на живущите етажни собственици на сграда, находяща се на адрес:

В открито съдебно заседание, проведено на 11.12.2023 г., процесуалният представител на ответниците оспорва същите да са собственици на имота, доколкото не било даказано да са приели наследството на покойния си наследодател.

Видно от представеното удостоверение за наследници на, същият е починал на 17.12.2006 г., като е оставил за свои наследници: преживяла съпруга – ответницата Л. Й., дъщеря си – ответницата Е. К. Й. и дъщеря си Й. (която е погасила своята част от задълженията по процесния топлоснабден имот в проведеното заповедно производство по ч. гр. д. № 69151/2022 г. по описа на СРС, 34 състав). По силата на наследственото правоприемство всеки един от тях е станал собственик на процесния имот при следните квоти: 4/6 за Л. Й. и по 1/6 за Е. К. Й. и Й.. Доколкото това е доказано по делото, ответниците не провелиха пълно и главно обратно доказване на факти, които да опровергават доказното от ищеца, а именно: че те - като наследници, са задължени за погасяване на задълженията на своя наследодател.

Предвид горното и на основание представените доказателства, съдът намира, че ответниците са собственици на процесния имот при твърдяните в исковата молба квоти на съсобственост и като такива се явяват страна по облигационното правоотношение с по договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди, сключен при публично известни Общи условия за продажба, одобрени с Решение на ДКЕВР (чл. 150, ал.1 от Закона за енергетиката).

По делото е представен и договор между етажните собственици на сграда, нахождяща се на адрес: и за извършване на индивидуално разпределение на топлинна енергия по апартаменти, съгласно системата за индивидуално измерване (лист 20-21 от делото), както и договор от 28.05.2018 г., сключен между ищеца и третото лице помагач за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия между потребителите в сгради етажна собственост (лист 29-36 от делото).

Видно от представен по делото Протокол от 07.11.2001 г. на етажните собственици на сграда, нахождяща се на адрес:, за сключване на договор с фирма за извършване на индивидуалното измерване на потреблението на топлинната енергия, като собственик на процесния апартамент е посочен наследодателят на ответниците

С оглед горните доказателства, съдът приема, че през процесния период ответниците Л. Й. и Е. К. Й. са били собственици на процесния имот в твърдяните квоти на съсобственост през процесния период, като всеки от тях отговаря за разносните за своята идеална част от имота, в това число за доставените количества топлинна енергия, съобразно квотите на съсобственост, а именно 4/6 за Л. Й. и 1/6 за Е. К. Й.. В действителност другият съсобственик Й. е заявила писмено волята си пред ищеца, че иска партидата относно процесния топлоснабден имот да бъде на нейно име (видно от представено по делото на лист 17 заявление-декларация), но това не освобождава другите съсобственици Л. Й. и Е. К. Й. от задълженията им за заплащане на тяхната част от разносните по имота, нито доказва наведеното от последните в отговора на исковата молба възражение, че през процесния период не са били в облигационни отношения с ищеца.

С оглед горните изводи, съдът намира, че за процесния период ответниците са били потребители на топлинна енергия, т. е. битови клиенти и между страните е възникнало облигационно отношение по продажба на топлинна енергия при условията на специалните нормативни актове, тъй като същите са собственици на недвижим имот в сграда - етажна собственост, което е топлоснабдено, като не са налице данни по делото към исковия период това облигационно отношение да е преустановило действието си.

С публикуване от топлопреносното предприятие на одобрените от ДКЕВР общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от на потребителите в гр. София (представени по делото на лист 37) най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване, като общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите - арг. чл. 150, ал. 2 ЗЕ, т. е. договора за продажба се счита за сключен с

конклюдентни действия, като няма доказателства ответниците да са направили предложения за промени в общите условия, поради което и същите ги обвързват. Според клаузите на тези Общи условия (идентични са разпоредбите във всички редакции на Общите условия) се установява, че страните са се уговорили потребителят да заплаща установената цена за доставеното му количество топлоенергия след доставката на тази стока, като месечно определена покупна цена следва да се заплати по един от следните начини: 1) на 11 равни месечни вноски и една 12-та изравнителна сметка; 2) на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за имотите и сградата и една изравнителна вноска и 3) по реална месечна консумация - чл. 30, ал. 1 от ОУ. Следователно, независимо от уговорения начин на заплащане на покупната цена, потребителят-купувач е длъжен да заплати цената на доставената топлинна енергия в 45-дневен период, след изтичане на периода, за който се отнасят - чл. 33, ал. 1 от ОУ от 2016 г. (приложими през процесния период).

Сградата, в която се намира имотът на ответниците е топлоснабдена и в нея е въведена система за дялово разпределение.

Съгласно разпоредбата на чл. 139, ал. 1 от ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение, регламентирана за процесния период в ЗЕ (чл. 139 - 148, Наредба № 16-334 за топлоснабдяването, действала до 24.03.2020 год., § 1, т. 3 от ДР към Наредба №Е-РД-04-1 за топлоснабдяването, в сила от 12.03.2020 год.). Топлинната енергия за отопление на сграда етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 от ЗЕ), като според чл. 145, ал. 1 от Закона, топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

Съгласно чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, в редакцията, действаща за исковия период, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда-етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия, и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 3 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба. Разпоредбата императивно урежда кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е единствено притежанието на вещно право върху имота - собственост или вещно право на ползване.

По аргумент от чл. 153, ал. 6 от ЗЕ и чл. 72, ал. 4 от НТ и чл. 76 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. следва и че потребителите в сграда етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си чрез монтираната на тях регулираща арматура остават потребители на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата, както и дължат заплащане на сумата за мощност (В този смисъл решение № 210 от 24.02.2006 г. по адм. дело № 11361/2005 г. на 5 чл. състав на ВАС). Нещо повече - разпоредбата на чл. 153, ал. 5 от ЗЕ, въвежда забрана за прекратяване на подаването на топлинна енергия към отоплителните тела в имотите си чрез физическото им отделяне от сградната инсталация, направено от потребител.

По делото не се оспорва начина на начисляване на топлинната енергия, нито обема или размера на същата. Като доказателства за размера на вземането по делото са представени съобщения към фактура №/31.08.2020 г. и фактура №/31.07.2021 г., с отразени количества потребена топлинна енергия и дължимата цена за процесния период; издадени кредитни известия към фактури за прогнозно начислена топлинна енергия, както и извлечение от сметки по партида на процесния топлоснабден имот за дължимостта на месечните вноски (лист 24-28 от делото).

Предвид горните доказателства, съдът приема, че за процесния период 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. незаплатената топлинна енергия и доставена от ищеца възлиза на

претендираната такава в размер на 5582.43 лева, а стойността на услугата дялово разпределение за периода от 01.11.2019 г. до 30.04.2021 г. възлиза на 38.75 лева.

По възражението за погасителна давност:

Тъй като съдът стигна до извод за наличие на задължения към ищеца, то следва да разгледа релевираното от ответниците възражение за погасяване по давност на процесните вземания.

Съгласно чл. 33, ал. 1 и 2 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от на клиенти в град София (приложими през процесния период), клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно чл. 111, б. "в" ЗЗД и Тълкувателно решение № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС плащанията за комунални услуги са периодични такива и се погасяват с 3-годишна давност. Съгласно чл. 155, ал. 1, т. 1 или т. 2 ЗЕ задълженията на потребителите за заплащане на месечни вноски /равни или прогнозни/ не са в зависимост от изравнителния резултат в кР. на съответния отчетен период, а имат самостоятелен характер. Изравнителният резултат не влияе на дължимостта на месечните вноски в установените за тях срокове, а до възникване на ново вземане в полза на една от страните по облигационното отношение в размер на разликата между начислената сума по прогнозните вноски и стойността на действително доставеното количество топлинна енергия, отчетено в кР. на периода. В зависимост от това дали начислените прогнозни месечни вноски са в по-голям или по-малък размер от стойността на действително доставеното количество топлинна енергия, отчетено в кР. на периода, то това ново вземане възниква в полза на потребителя или в полза на топлопреносното предприятие. Предявяването на иска спира течението на давността. Искът се счита предявен на 20.12.2022 г. (датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК в съда). На основание чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците, във връзка с § 13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето (обн. ДВ, бр. 44/2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) давността е спряна в периода 13.03.2020 г. - 20.05.2020 г. вкл. (общо 2 месеца и седем дни). Следователно за погасени по давност следва да се считат всички месечни вземания, чиято изискуемост е настъпила преди 13.10.2019 г., или претендираните вземания за периода от 01.05.2019 г. до 30.09.2019 г., тъй като падежа за м. 10.2019 г. е настъпил на 15.12.2019 г., т. е. преди изтичане на срока по чл. 111, б. "в" от ЗЗД.

Съобразно изложеното претенцията за главница за топлинна енергия срещу ответниците, изчислена от съда на основание чл. 162 ГПК и съгласно представените доказателства, следва да бъде уважена за периода от 01.10.2019 г. до 30.04.2021 г. за сумата от **4419.43 лева**, до който размер искът е основателен и следва да бъде уважен, а за разликата над него до пълния предявен период и размер от 5582.43 лева следва да се отхвърли.

Към посочената по-горе сума следва да се добавят дължимите годишни такси за извършваната услуга за дялово разпределение за периода от 01.11.2019 г. до 30.04.2021 г., и тъй като за тях не е налице основание за прилагане на правилата за погасителна давност и въз основа на ангажираните писмени доказателства по делото, то съдът възприема, че стойността на тази услуга за процесния период е в размер на **38.75 лева**, до който размер искът е основателен и следва да бъде уважен.

Сумите се дължат ведно със законната лихва от 20.12.2022 г. (датата на депозиране на заявлението) до окончателното изплащане на вземанията.

По претенциите с правно основание чл. 86 от ЗЗД:

Основателността на иска за законна лихва предполага наличие на главен дълг и забава в погасяването му.

За процесния период са приложими ОУ на от 2016 г., публикувани на

11.07.2016 г. и влезли в сила на 10.08.2016 г. Съгласно чл. 33, ал. 1 от тях клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, като в чл. 33, ал. 4, обаче е посочено, че продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 ако не са заплатени в срок. По аргумент за противното съдът приема, че клиентите на топлинна енергия не дължат обезщетение за забава върху прогнозно начисляваната месечно топлинна енергия по чл. 32, ал. 1. Съгласно чл. 32, ал. 2 от общите условия от 2016 г. след отчитане на средствата за дялово разпределение и изготвяне на изравнителните сметки, продавачът издава за отчетния период кредитни известия за стойността на фактурите по ал. 1 и фактура за потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, определено на база изравнителните сметки. Върху тези окончателно определени по размер суми въз основа на реалния отчет на доставеното количество топлинна енергия клиентите дължат обезщетение за забава, ако не са заплатили сумите в 45-дневен срок от изтичане на периода, за който се отнасят (чл. 33, ал. 2). За да може обаче потребителите на топлинна енергия да изпълнят задължението си да заплатят на ищеца тези суми, е необходимо дружеството да окаже необходимото съдействие, като предостави информация относно дължимата сума, издавайки фактурата, предвидена в чл. 32, ал. 3 от общите условия. С оглед на това следва да се приеме, че 45-дневният срок тече от издаването на фактурата за съответния отчетен период, а не от изтичането на периода.

Съдът стигна до извода, че е налице главен дълг по отношение на главницата за топлинна енергия за периода от 01.10.2019 г. до 30.04.2021 г. в размер на 4419.43 лева, предвид което основателен е и иска за мораторната лихва върху главницата за топлинна енергия в пълния претендиран размер и период, а именно за сумата в общ размер от 979.87 лева за периода от 16.10.2020 г. до 05.12.2022 г.

Относно иска за лихва за забава върху цената на услугата дялово разпределение:

Лихва за забава за плащане на парично задължение се дължи при настъпване на две хипотези - уговорен срок за плащане, или покана към длъжника. В общите условия на не се съдържа уговорка за срок, в който следва да се плащат разходите за дялово разпределение. По делото не са събрани доказателства, обуславящи извода, че ответниците са била поканени да платят тези суми преди образуване на съдебно производство или че е следвало да ги заплатят в определен срок, респективно липсва основание за отговорност за неизпълнение в срок. Поради това този иск следва да се отхвърли изцяло.

С оглед изложеното и съобразявайки квотите на съсобственост на процесния топлоснабден имот на ответниците, съдът намира, че предявените искове следва да се уважат, както следва:

За Е. К. Й., при квота от 1/6 от общия дълг:

- сумата от **736.57 лева**, представляваща главница за ползвана топлоенергия за периода от 01.10.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за периода от 20.12.2022 г. до изплащане на вземането;
- сумата от **195.97 лева**, представляваща мораторна лихва за периода от 16.10.2020 г. до 05.12.2022 г.;
- сумата от **7.75 лева**, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.11.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за периода от 20.12.2022 г. до изплащане на вземането;

За Л. И. Й., при квота от 1/6 от общия дълг:

- сумата от **2946.29 лева**, представляваща главница за ползвана топлоенергия за периода от 01.10.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за периода от 20.12.2022 г. до изплащане на вземането;
- сумата от **783.90 лева**, представляваща мораторна лихва за периода от 16.10.2020 г. до 05.12.2022 г.;
- сумата от **31 лева**, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение

за периода от 01.11.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за периода от 20.12.2022 г. до изплащане на вземането;

По разноските:

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноси в заповедното и исковото производство. При този изход на спора право на разноси има ищецът пропорционално на уважената част от исковите (82.28 %), а ответниците - пропорционално на отхвърлената част (17.72 %), съгласно чл. 78, ал. 1 и 3 ГПК. Ищецът е доказал разноси в заповедното производство в размер на 158.63 лева за държавна такса и му се определят 50 лева за юрисконсултско възнаграждение, от сбора на които пропорционално следва да получи **171.65 лева**, а в исковото производство е доказал разноси в размер на 92.66 лева за държавна такса и съдът определя 100 лева за юрисконсултско възнаграждение, от които пропорционално ответниците дължат **158.52 лева**.

Видно от приложените по делото договор за безплатна правна помощ (лист 52-53 от делото), адв. Р. Н., вписана в САК с личен № *****, е оказала безплатна правна помощ на ответниците на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА. Определено от съда в минимален размер, съобразно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. на ВАДС, адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ на ответницата Е. ... Й. е в размер на сумата от 432 лева и сумата от 828 лева за ответницата Л. Й., каквито суми са поискани за присъждане и в отговора на исковата молба, като съразмерно с отхвърлената част от иска, ищецът следва да бъде осъден да заплати на адв. Р. Н. адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ за ответницата Е. ... Й. в размер на **76.56 лева** и **146,75 лева** за ответницата Л. Й..

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от искове с правна квалификация чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, **че Е. К. Й.**, ЕГН с адрес:, вх. 1, ет. 2, ап. 4, съдебен адрес: **дължи на**, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, **при квота от 1/6 от общия дълг**, следните суми: сумата от **736.57 лева**, представляваща главница за ползвана топлоенергия за периода от 01.10.2019 г. до 30.04.2021 г. за топлоснабден имот, находящ се в гр., ведно със законна лихва за периода от 20.12.2022 г. до окончателното изплащане на вземането; сумата от **7.75 лева**, представляваща главница за услугата дялово разпределение за периода от 01.11.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за периода от 20.12.2022 г. до окончателното изплащане на вземането; сумата от **195.97 лева**, представляваща мораторна лихва за периода от 16.10.2020 г. до 05.12.2022 г., като **ОТХВЪРЛЯ** предявените искове за разликата над присъдените 736.57 лева до пълната претендирана сума от 1 116.49 лева и за периода от 01.05.2019 г. - 30.09.2019 г. - главница за ползвана топлоенергия; както и иска за обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение за сумата от 1.68 лева за периода от 31.12.2019 г. до 05.12.2022 г., вземания по Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 05.01.2023 г. по ч. гр. д. № 69151/2022 г. по описа на СРС, 34 състав.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК от искове с правна квалификация чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, **че Л. И. Й.**, ЕГН ***** с адрес:, вх. 1, ет. 2, ап. 4, съдебен адрес: **дължи на**, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, **при квота от 4/6 от общия дълг**, следните суми: сумата от **2946.29 лева**, представляваща главница за ползвана топлоенергия за периода от 01.10.2019 г. до 30.04.2021 г. за топлоснабден имот, находящ се в гр., ведно със законна лихва за периода от 20.12.2022 г. до окончателното изплащане на вземането; сумата от **31 лева**, представляваща главница за услугата дялово разпределение за периода от

01.11.2019 г. до 30.04.2021 г., ведно със законна лихва за периода от 20.12.2022 г. до окончателното изплащане на вземането; сумата от **783.90 лева**, представляваща мораторна лихва за периода от 16.10.2020 г. до 05.12.2022 г., като **ОТХВЪРЛЯ** предявените иски за разликата над присъдените 2946.29 лева до пълната претендирана сума от 4 465.94 лева - главница за ползвана топлоенергия за периода от 01.05.2019 г. - 30.09.2019 г. , както и иска за обезщетение за забава върху главницата за дялово разпределение за сумата от 6.70 лева за периода от 31.12.2019 г. до 05.12.2022 г., вземания по Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 05.01.2023 г. по ч. гр. д. № 69151/2022 г. по описа на СРС, 34 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **Е. К. Й.**, ЕГН с адрес:, вх. 1, ет. 2, ап. 4, съдебен адрес: **да заплати на**, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, сумата от **34.33 лева**, представляваща разноски в заповедното производство, и сумата от **31.71 лева**, представляваща разноски в исковото производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК **Л. И. Й.**, ЕГН ***** с адрес:, вх. 1, ет. 2, ап. 4, съдебен адрес: **да заплати на**, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, сумата от **137.32 лева**, представляваща разноски в заповедното производство, и сумата от **126.81 лева**, представляваща разноски в исковото производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК и чл. 38, ал. 2 ЗАдв, ЕИК, със седалище и адрес на управление: **да заплати на адв. Р. Н., вписана в САК с личен № *******, сумата от **76.56 лева**, представляваща адвокатско възнаграждение за защита и съдействие на ответницата Е. К. Й. в исковото производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 ГПК и чл. 38, ал. 2 ЗАдв, ЕИК, със седалище и адрес на управление: **да заплати на адв. Р. Н., вписана в САК с личен № *******, сумата от **146,75 лева**, представляваща адвокатско възнаграждение за защита и съдействие на ответницата Л. И. Й. в исковото производство.

Решението е постановено при участието на, ЕИК като трето лице помагач на страната на ищеца.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____